

Vi Thùy Linh bắt đầu muốn soi gương

(01:05:00 17-09-02)

Vi Thùy Linh, cái tên nghe thôi đã đủ sốc. Không chỉ thơ Linh mà sự xuất hiện của Linh ở bất cứ nơi nào cũng thường làm cho nhiệt độ ở đó nóng lên. Linh là chủ đề của nhiều câu chuyện. Linh nói như không dừng lại được. Đến nỗi nếu ai đó nhiều lời lập tức bị xem là mắc hội chứng Vi Thùy Linh. Linh đã trở thành một tính từ. Rồi đột nhiên người ta thấy Linh gần như mất tích. Không thấy Linh xuất hiện, không thấy Linh phát ngôn, không thấy Linh tuyên chiến nữa. Sự im ắng ấy đã làm cho chủ đề Vi Thùy Linh lắng xuống. Một buổi gặp Linh, áo đen, mũ đen, kính đen cười rất tươi. Hình như đầm hơn rất nhiều, nói ít hơn rất nhiều...

Đột nhiên thấy chị im hơi lặng tiếng, sao thế, định mai danh ẩn tích đấy à, hay là do cú sốc từ vụ Nhật thực?

Vi Thùy Linh (VTL): Tôi đã đủ chín chắn để hiểu rằng đôi khi tôi cần mất tích để biết có bao nhiêu người cần đến mình. Tôi sợ nhất là sự vắng mặt của tôi không ảnh hưởng đến ai. Về vụ Nhật thực thì nói thật tôi lấy làm tiếc. Nhưng sự tồn tại của tôi không phụ thuộc vào Nhật thực. Tôi có sức nổ của riêng mình. Tôi thấy mệt vì tôi đã tiêu xài sức khỏe quá hoang phí. Tôi ốm. Sáng nay tôi đã khóc vì có một người đàn ông gọi cho tôi từ rất xa và bảo rằng nếu anh gặp em bảy năm về trước anh sẽ không để cho em phải tiêu hao nhiều sức lực thế. Anh muốn phục sinh em.

Đó là người đàn ông chị yêu à?

VTL: Hình như là tôi yêu

Cái sự mất tích vừa rồi để xem có bao nhiêu người cần đến mình ấy kết quả ra làm sao, có bao nhiêu người cần đến chị?

VTL: Những người hiểu tôi cần tôi.

Cách đây 2 năm chị đã marketing về tập thơ mới (sau Linh). Nó ở đâu rồi?

VTL: Tôi đang hoàn tất, sẽ được nỏ vào cuối năm 2002 này.

Tôi từng nghe chị nói về một nhà phê bình văn học trẻ, rằng anh ta được mọi người biết đến là vì viết những bài đánh đấm chị. Chị có cho rằng anh ta không công bằng với chị?

VTL: Anh ta nổi tiếng là vì tôi, còn nghi ngờ gì nữa. Tôi vẫn chờ đợi anh ta viết những bài phê bình về một số người viết trẻ khác ngoài tôi, mà có thấy đâu. Hay là chưa có một hiện tượng nào xứng đáng như tôi để cho ngòi bút của anh ta vào cuộc? **Chị sẽ phản ứng thế nào nếu ai đó nói rằng nền thơ của chúng ta nếu vắng chị cũng chẳng sao cả?**

VTL: à, tôi nói thế này, mặt trời chỉ có một trên thế gian. Nhưng mặt trời cũ sẽ tức khắc bị che đi nếu có một mặt trời mới với một thứ ánh sáng khác, sinh lực khác...chiều rọi lên hiện thực bằng sự tồn sinh mãnh liệt hơn.

Nếu người ta không tin rằng sự tồn sinh mãnh liệt ấy có ở trong chị?

VTL: Thì cũng chẳng sao cả. Tôi chỉ biết tôi vẫn sống chết với thơ ở bất cứ nơi nào, tôi vẫn máu lửa và bạo liệt trong sự lựa chọn không đơn giản ấy.

Lại phát ngôn. Người ta bảo chị háo danh đấy.

VTL: Quá nhiều chữ "người ta". Tôi không cần biết người ta nói gì. Tôi có một khát khao là muốn được mọi người nhắc tới mình, vì thơ ca. Điều đó không chính đáng sao?

Vâng, nếu như vì thơ ca thì rất chính đáng. Thế còn tiền thì sao? Nếu chị kết hôn, chắc gì chị đã lấy một người đàn ông nghèo?

VTL: Tôi khẳng định luôn là tôi không bao giờ lấy một người đàn ông nghèo. Tôi rất sợ nghèo. Vì tôi đã có một tuổi thơ rất khó khăn, thêm ăn kem mà không có tiền. Tiền rất quan trọng. Không có tiền làm sao có thể duy trì được sự lãng mạn.

Vậy thì chưa chắc chị đã lấy người đàn ông chị yêu thực lòng, vì chị luôn cần một điều kiện đối với họ: không được nghèo. Tôi nghĩ có thể tôi đã hiểu quan niệm của chị về tình yêu là như thế nào.

VTL: Tình yêu là sự chiếm hữu, là không ngừng nghĩ về nhau, là thèm khát được ở bên nhau. Quan niệm của tôi đấy. Không mới.

VTL: Tình yêu là thứ cũ như Trái đất mà. Chỉ cần trái tim luôn mới mẻ là được rồi.

Giả sử không cầm bút nữa chị nghĩ mình sẽ hợp với nghề gì?

VTL: Tôi thích làm giáo viên thỉnh giảng.

Để dạy học trò cách làm thơ ư?

VTL: Không ai dạy cho ai cách làm thơ được. Đơn giản là tôi thích cái nghề ấy.

Tóm lại, sau một thời gian lắng lại mình chị ngộ ra điều gì tâm đắc?

VTL: Tôi ngộ ra một số điều. Thời gian dài qua tôi đã không đi tìm trong chính mình. Tôi bị tuyệt vọng, bị mất lòng tin quá lớn. Tôi không còn là cô Linh ngày nào hăm hở nhiệt tình đi khắp nơi quảng cáo cho chương trình của Ngọc Đại. Tôi muốn được yên và bắt đầu muốn soi gương, tự chăm sóc lại mình.

Xin cảm ơn chị!

Tổ Hà (thực hiện)

Vi Thùy Linh

Vụ nổ 1 : Năm 1999 Vi Thùy Linh làm chấn động dư luận bằng tập Khát, và ngang nhiên gia nhập giới làm thơ trẻ Việt Nam. Nguyễn Trọng Tạo, là người đầu tiên xưng tụng cây bút nữ rất trẻ này như một con chiến mã phi thẳng vào rừng rậm thi ca. Và bắt đầu cho một trận chiến nảy lửa với chủ đề Vi Thùy Linh trên báo chí.

Vụ nổ 2 : Tập Linh ra đời 1 năm sau đó, năm 2000, mở đầu cho một trận chiến nảy lửa trên báo chí trong một thời gian không ngắn với 2 luồng ý kiến khác nhau. Tuy nhiên, có vẻ chê nhiều hơn khen. Nhạc sĩ Ngọc Đại kết duyên âm nhạc của

mình với thơ Vi Thùy Linh, làm nên một Nhật thực.

Vụ nổ 3 : Nhật thực được thể hiện thành công bởi ca sĩ độc đáo Trần Thu Hà. Nhưng cuối cùng là rắc rối chủ yếu giữa Ngọc Đại và Vi Thùy Linh xoay quanh chuyện bản quyền. Một vụ chia lìa không ai ngờ tới.

Vụ nổ 4 : Chưa có (từ lúc bài báo này ra đời)